

XLIV.

Догдѣ пари да раздѣлять,
Догдѣ ся почърпѣть,
Дешка и Радка отидохъ
Ненча да нагледѣть.
Никой незнай, защо Дешка
В' стринини си отива
Да-ли и тѣмъ да помогни
Ил' ѝ друго в' главѣ
— „Добъръ вечеръ, мила стринке!
„Не сте-ли готови?
— „Далъ Богъ добро мари Дешке!
„Рѣчѣй — сме готови.
А пѣкъ Ненчо на сънь зачу,
Чи Дешка говори —
Трепна, скочи, като пиле,
Вратѣ-тѣ отвори.
Глава бѣ го поотболѣла,
Нѣ той бѣ посърнѣлъ;
Дешка не бѣ го съзрѣла
Какъвъ е изсѣхнѣлъ,
— „Леле Боже, а бре Ненчо!
„Що тѣй си повѣнѣлъ?
„Посърнѣлъ си, а бре братко,
„И си ся измѣнилъ!...
— „Нѣма нищо — то премина —
„Е, и тѣй ся случавѣ...
„Снага-та ми ѣ еще боля,
„Нѣ да-но минува...
Посѣдахъ край одѣра
Единъ другѣй глѣдѣть
Кѣтъ два глѣдѣба другаря
Когато ся срѣшнѣть
Сърца-та имъ говорахъ
Уста-та мълчахъ
Поглѣди имъ ся срѣщахъ
И пакъ ся дѣляхъ.